

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců Mgr. Václava Trajera a Mgr. Gabriely Vršanské v právní věci **žalobkyně: Z. P.**, nar. „X“, „X“, zastoupené JUDr. Richardem Třeštíkem, advokátem se sídlem v Ústí nad Labem, Masarykova 43, proti **žalovanému: Finanční úřad pro Ústecký kraj, Územní pracoviště v Děčíně**, Řetězová 1369/2a, 405 39 Děčín, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 4. 6. 2014, č.j. 1451500/14/2503-25200-506462,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Finančního úřadu pro Ústecký kraj, Územní pracoviště v Děčíně ze dne 4. 6. 2014, č.j. 1451500/14/2503-25200-5064622 **se zrušuje pro nezákonnost** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je p o v i n e n** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 11.228,-Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí Finančního úřadu pro Ústecký kraj, Územního pracoviště v Děčíně ze dne 4. 6. 2014, č.j. 1451500/14/2503-25200-5064622, jímž byl zamítnut návrh žalobkyně na zastavení daňové exekuce srážkami z jiných příjmů manželky dlužníka J. P. dle § 252 odst. 2 a § 183 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění účinném od 1. 1. 2014 (dále jen „daňový řád“) a § 262a odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád ve znění účinném od 1. 1. 2014 (dále jen „o.s.ř.“), nařízené exekucí příkazem ze dne 9. 4. 2014, č.j. 977556/14/2503-25200-506867.

Žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil. Nesprávnost žalobou napadeného rozhodnutí je žalobkyní spatřována v nezákonném způsobu provedení nařízené exekuce, která, ačkoliv se jedná o daňové nedoplatky, které jsou výlučnými dluhy manžela žalobkyně, tj. nejsou součástí společného jmění manželů, je směřována proti příjmům žalobkyně jako manželky dlužníka. Takový způsob provedení daňové exekuce je nezákonný,

neboť daňové nedoplatky vyplývají z norem práva veřejného a na závazky vzniklé z veřejného práva nelze uplatňovat normy práva soukromého, včetně ustanovení občanského zákoníku, upravující společné jmění manželů. Současně žalobkyně poukázala na to, že rozsudkem Okresního soudu v Děčíně ze dne 10. 6. 2011, č.j. 20 C 181/2010-11, který nabyl právní moci dne 27. 7. 2011, bylo společné jmění žalobkyně a jejího manžela zúženo na věci tvořící obvyklé vybavení domácnosti, tj. daňové nedoplatky vzniklé po 27. 7. 2011 nemohou i z tohoto důvodu tvořit společné jmění manželů.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. K postupu při daňové exekuci žalovaný odkázal na § 185 odst. 1 daňového řádu, dle kterého je možno za podpůrného použití § 262a o.s.ř. ve spojení s § 177 daňového řádu k vymození daňových dluhů, které patří do společného jmění manželů, postihnout daňovou exekucí i majetek manžela dlužníka, v takovém případě je manžel dlužníka ohledně tohoto majetku také účastníkem daňového řízení ve stejném postavení jako dlužník. Dle § 262a odst. 2 o.s.ř. lze nařídit výkon rozhodnutí srážkami ze mzdy nebo jiného příjmu manžela povinného, jde-li o vydobytí dluhu, který patří do společného jmění manželů. Žalovaný poukázal na to, že ačkoliv podle § 710 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění účinném od 1. 1. 2014 (dále jen „nový občanský zákoník“), jsou součástí společného jmění manželů jen dluhy převzaté za trvání manželství (tj. pouze dluhy, které lze převzít), daňové dluhy manžela žalobkyně vymáhané exekucním příkazem ze dne 9. 4. 2014, č.j. 977556/14/2503-25200-506867, jsou součástí společného jmění manželů žalobkyně a jejího manžela, neboť vznikly do 31. 12. 2013 a jejich vznik se posuzuje podle zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník (dále jen „občanský zákoník“), podle kterého byly součástí společného jmění manželů také závazky, které některému z manželů nebo oběma manželům společně vznikly za trvání manželství. Žalovaný rovněž zdůraznil, že k datu vydání předmětného exekucního příkazu mu nebylo známo, že rozsudkem Okresního soudu v Děčíně ze dne 10. 6. 2011, č.j. 20 C 181/2010-11, který nabyl právní moci 27. 7. 2011, došlo k zúžení rozsahu společného jmění manželů na věci tvořící obvyklé vybavení domácnosti, když tento rozsudek žalovaná nepředložila ani k návrhu na zastavení daňové exekuce. Z uvedeného žalovaný vyvodil, že na základě § 143a odst. 4 občanského zákoníku se žalobkyně nemůže vůči správci daně na omezení společného jmění manželů odvolávat, když správci daně nebyla existence tohoto omezení známa. Žalovaný dále uvedl, že daňové nedoplatky zahrnuté do exekucního příkazu na srážky ze mzdy nebo z jiných příjmů manžela dlužníka J. P., ze dne 9. 4. 2014, č.j. 977556/14/2503-25200-506867, v celkové výši 20 459 680,06 Kč (nedoplatky včetně příslušenství daně a exekucních nákladů) uvedené pod položkami č. 1 až č. 18 a č. 24 až č. 56 jsou daňovými povinnostmi za zdaňovací období, která předcházejí datu 27. 7. 2011. Jedná se o daňové povinnosti a příslušenství k těmto daňovým povinnostem za zdaňovací období roků 2007, 2008 a 2009 a v těchto letech také tyto daňové povinnosti dle § 3 daňového řádu vznikly (bez ohledu na to, že byly vyměřeny až v roce 2012 a byla jim stanovena náhradní splatnost). Nedoplatky uvedené pod položkami č. 19 až č. 23 a č. 57 až č. 63 mají splatnost až po zmíněném datu 27. 7. 2011. Jedná se o nedoplatky na dani z přidané hodnoty za jednotlivá zdaňovací období roků 2012 a 2013 v celkové výši 2 230,- Kč a na dani silniční za rok 2013 ve výši 634,- Kč. Souhrnná výše exekucí vymáhaných daňových nedoplatek vzniklých po zúžení společného jmění manželů celkem činí 2 864,- Kč.

O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), bez jednání, neboť účastníci nesdělili soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byli

ve výzvě výslovně poučení, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.

Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s.ř.s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkouvává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl soud k závěru, že žaloba je částečně důvodná.

Z obsahu správního spisu bylo zjištěno, že exekucním příkazem ze dne 9. 4. 2014 bylo správcem daně přistoupeno k exekuci srážkami ze mzdy nebo jiných příjmů žalobkyně - manželky dlužníka k vymození daňových nedoplatků ve výši 12 719 403,55 Kč, úroku z prodlení ke dni 7. 4. 2014 ve výši 7 319 106,51 Kč, exekučních nákladů ke dni nařízení exekuce ve výši 401 170,- Kč a úroku z prodlení ve výši repo sazby stanovené ČNB, platné pro první den příslušného kalendářního pololetí, zvýšené o 14 procentních bodů, z částky 10 134 724,55 Kč od 8. 4. 2014 do zaplacení. Jednalo se o nedoplatky na dani z přidané hodnoty (úroku z prodlení a penále) za období roku 2009 uvedené v exekucním příkazu pod položkou č. 1 až č. 18 ; o nedoplatky na dani z přidané hodnoty (úroku z prodlení a penále) za období roku 2012, uvedené v exekucním příkazu pod položkou č. 19 až č. 23; na dani z příjmů fyzických osob za rok 2007 uvedené pod položkou č. 24, č. 25; nedoplatky na dani z přidané hodnoty (úroku z prodlení a penále) za období roku 2007, uvedená v exekucním příkazu pod položkou č. 26, č. 27, č. 48; nedoplatky na dani z přidané hodnoty (úroku z prodlení a penále) za období roku 2008, uvedené v exekucním příkazu pod položkou č. 28 až č. 47, č. 49 až č. 52; nedoplatky na dani z příjmů fyzických osob podávajících příznání (úroku z prodlení a penále) za období roku 2008 uvedené pod položkou č. 53 a č. 54; nedoplatky na dani z příjmů fyzických osob podávajících příznání (úroku z prodlení a penále) za období roku 2009 uvedené pod položkou č. 55 a č. 56; nedoplatky na dani z přidané hodnoty (úroku z prodlení a penále) za období roku 2012, uvedené v exekucním příkazu pod položkou č. 57 až č. 58; nedoplatky na dani z přidané hodnoty (úroku z prodlení a penále) za období roku 2013, uvedené v exekucním příkazu pod položkou č. 59 až č. 60; nedoplatek silniční daně za rok 2013 uvedený pod položkou č. 63 exekucního příkazu. Správce daně exekucní příkaz odůvodnil tím, že dlužník nezaplatil správci daně ke 7. 4. 2014 pohledávky dle vykonatelného výkazu nedoplatků ze dne 8. 4. 2014, č.j. 977116/14/2503-25200-506867 sestaveného ke dni 7. 4. 2014. Jako důvod postižení majetku manželky dlužníka byla uvedena skutečnost, že se jedná o vymáhané daňové dluhy, které dlužníkovi vznikly za trvání manželství z daňových povinností vzniklých do 31. 12. 2013 a patří do společného jmění dlužníka a jeho manželky podle ust. § 143 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku ve znění účinném do 31. 12. 2013 (§ 262a odst. 2 o.s.ř., § 3028 nového občanského zákoníku). Žalobkyně podala dne 14. 5. 2014 návrh na zastavení daňové exekuce s odůvodněním, že daňové nedoplatky na dani z příjmů a dani z přidané hodnoty povinného jsou výlučným

dluhem povinného a nepatří do společného jmění manželů, a proto nelze vést k vymožení uvedeného dluhu daňovou exekucí na příjmy manželky povinného. Žalovaný dne 4. 6. 2014 rozhodl o zamítnutí návrhu na zastavení daňové exekuce s odůvodněním, že daňové dluhy evidované u dlužníka J. P., manžela žalobkyně, které vznikly za trvání manželství z daňových povinností vzniklých do 31. 12. 2013, patří do společného jmění dlužníka a jeho manžela, podle § 143 občanského zákoníku.

Podle § 177 odst. 1 daňového řádu, v rozhodném znění, ve spojení s § 262a odst. 2 o.s.ř., ve znění účinném od 1. 1. 2014 do 30. 6. 2015, lze výkon rozhodnutí (exekuci) srážkami ze mzdy nebo jiného příjmu manžela povinného, příkázáním pohledávky manžela povinného z účtu u peněžního ústavu, příkázáním jiné peněžité pohledávky manžela povinného nebo postižením jiným majetkových práv manžela povinného nařídít tehdy, jde-li o vydobytí dluhu, který patří do společného jmění manželů. Ustanovení hlavy 2 a 3 o.s.ř. se použije přiměřeně.

Podle § 262a odst. 1 o.s.ř., ve znění účinném od 1. 1. 2014 do 30. 6. 2015, lze výkon rozhodnutí na majetek patřící do společného jmění manželů nařídít také tehdy, jde-li o vydobytí dluhu, který vznikl za trvání manželství nebo před uzavřením manželství jen jednomu z manželů. Za majetek patřící do společného jmění povinného a jeho manžela se pro účely nařízení výkonu rozhodnutí považuje také majetek, který netvoří součást společného jmění manželů jen proto, že bylo rozhodnutím soudu zrušeno společné jmění manželů nebo zúžen jeho stávající rozsah nebo že byl smlouvou zúžen rozsah společného jmění manželů, že byl ujednáno režim oddělených jmění nebo že byl smlouvou vyhrazen vznik společného jmění ke dni zániku manželství.

Pohledávky na daních vznikají současně se vznikem daňové povinnosti. Daňová povinnost vzniká naplněním zákonem stanovených právních skutečností, které zakládají u státu právní nárok na daň a u povinné osoby daňový závazek (viz § 3 daňového řádu). Právními skutečnostmi jsou činnosti, konání nebo chování, s nimiž je podle zákona spojeno vybírání daní (činnosti, konání nebo chování, která jsou předmětem daně). Daňová povinnost k dani z příjmů fyzických osob vzniká okamžikem získání příjmu (výnosu), který podle zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, podléhá dani (k tomu srov. zejména § 3 citovaného zákona), přičemž zdaňovacím obdobím je kalendářní rok (viz § 16b citovaného zákona). Dle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, vzniká daňová povinnost uskutečněním zdanitelného plnění. Dle § 8 odst. 1 zákona č. 16/1993 Sb., o dani silniční vzniká daňová povinnost počínaje kalendářním měsícem, v němž byly splněny rozhodné skutečnosti uvedené v § 2 odst. 1, 2 tohoto zákona. Rozhodnými skutečnostmi jsou existence vozidla registrovaného, provozovaného v České republice a používaná poplatníkem daně z příjmů právnických osob s výjimkou používání k činnosti veřejně prospěšného poplatníka daně z příjmů právnických osob, pokud příjmy z této jeho činnosti nejsou předmětem daně z příjmů, nebo poplatníkem daně z příjmů fyzických osob k činnosti nebo v přímé souvislosti s činností, ze kterých plynou příjmy ze samostatné činnosti podle zákona upravujícího daně z příjmů. Používání vozidla k podnikání však odpadá jako rozhodná skutečnost u vozidel s největší povolenou hmotností nad 3,5 tuny určených výlučně k přepravě nákladů a registrovaných v České republice. Od vzniku daňové pohledávky je třeba důsledně odlišovat její splatnost, která zásadně nastává (není-li stanoveno jinak) uplynutím doby, stanovené pro podání daňového přiznání po skončení zdaňovacího období.

Je nesporné, že v době vzniku daňových nedoplatků, trvalo manželství žalobkyně a dlužníka a byl účinný zákon č. 40/1964 Sb., občanský zákoník (dále jen „občanský zákoník“)

podle jehož ust. § 143 odst. 1 písm. b) společné jmění manželů tvořily rovněž závazky, které některému z manželů nebo oběma manželům společně vznikly za trvání manželství, s výjimkou závazků, týkajících se majetku, který náleží výhradně jednomu z nich, a závazků, jejichž rozsah přesahuje míru přiměřenou majetkovým poměrům manželů, které převzal jeden z nich bez souhlasu druhého.

Dne 1. 1. 2014 nabyl účinnosti nový občanský zákoník, dle jehož ustanovení § 710 jsou součástí společného jmění dluhy převzaté za trvání manželství, ledaže a) se týkají majetku, který náleží výhradně jednomu z manželů, a to v rozsahu, který přesahuje zisk z tohoto majetku, nebo b) je převzal jen jeden z manželů bez souhlasu druhého, aniž se přitom jednalo o obstarávání každodenních nebo běžných potřeb rodiny.

Podle § 3028 odst. 1 nového občanského zákoníku se tímto zákonem řídí práva a povinnosti vzniklé ode dne nabytí jeho účinnosti. Není-li dále stanoveno jinak, řídí se ustanoveními tohoto zákona i právní poměry týkající se práv osobních, rodinných a věcných; jejich vznik, jakož i práva a povinnosti z nich vzniklé přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se však posuzují podle dosavadních právních předpisů (§ 3028 odst. 2 uvedeného zákona).

S ohledem na znění ust. § 3028 odst. 2 nového občanského zákoníku je zřejmé, že pro právní poměry týkající se práv osobních, rodinných a věcných zvolil nový občanský zákoník metodu tzv. nepravé retroaktivity. Právní skutečnosti, s nimiž je spojen vznik těchto vztahů, jakož i další právní následky, pokud nastaly před 1. 1. 2014, se proto posoudí podle staré právní úpravy (nemá-li nový občanský zákoník jiné zvláštní přechodné ustanovení). Právní skutečnosti, které nastaly dne 1. 1. 2014 a později, které působí změny, zánik či jiné právní následky v těchto vztazích, se posoudí od tohoto data podle nového občanského zákoníku. Soud z uvedeného dovozuje, že „právní poměry týkající se rodinných práv“ je třeba chápat jako právní vztahy, tj. práva a povinnosti upravené v části druhé nového občanského zákoníku, kam patří i společné jmění manželů, proto se společné jmění manželů bez ohledu na okamžik jeho vzniku řídí novou právní úpravou, s tím, že otázku, zda konkrétní věc (v novém pojetí, tj. hmotná i nehmotná) je či není součástí společného jmění manželů, je ovšem nezbytné zásadně řešit podle úpravy účinné v době, kdy byla věc nabývána (dluh vznikl), neboť zde jde o vznik "právního poměru".

Na základě shora uvedeného dospěl soud k závěru, že nelze přisvědčit názoru žalobkyně, že daňové pohledávky vzniklé před 1. 1. 2014, které vznikly na základě práva veřejného, nejsou z tohoto důvodu součástí společného jmění manželů, když původní úprava občanského zákoníku, z níž je nezbytné vycházet, tyto pohledávky ze společného jmění nevylučovala. „Novinku“ naopak představuje úprava nového občanského zákoníku, který v § 710, stanoví, že součástí společného jmění jsou dluhy převzaté za trvání manželství, přičemž v důvodové zprávě k novému občanskému zákoníku je uvedeno, že „dluhy převzaté“ jsou „dluhy, které lze převzít“. Takovými dluhy jsou dle důvodové zprávy jen dluhy soukromoprávní (nikoli veřejnoprávní), a jen závazky z řádného obligačního důvodu (tedy nejde o závazky z porušení právní povinnosti).

Soud se dále, s ohledem na shora uvedený závěr, že veřejnoprávní dluhy vzniklé za účinnosti občanského zákoníku nejsou, z povahy věci, vyloučeny ze společného jmění manželů, zabýval otázkou účinků pravomocného rozsudku Okresního soudu v Děčíně ze dne 10. 6. 2011, č.j. 20 C 181/2010-11, kterým bylo podle § 148 občanského zákoníku zúženo společné jmění žalobkyně a jejího manžela až na věci tvořící obvyklé vybavení společné

domácnosti, neboť právní mocí tohoto rozsudku, společné jmění manželů zaniklo (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 3. 2002, sp. zn. 22 Cdo 1476/2000). Jak je konstantně judikováno civilními soudy, právní vztahy vytvořené v době vzniku pohledávky nemohou být smlouvou (ani rozhodnutím soudu) o zúžení společného jmění manželů ovlivněny [k tomu srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 7. 8. 2010, sp. zn. 20 Cdo 3497/2008, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. 7. 2004, sp. zn. 20 Cdo 1389/2003], dluhy manžela žalobkyně vzniklé za manželství účastníků, před datem právní moci rozsudku, kterým bylo zúženo společné jmění manželů, tvoří součást společného jmění žalobkyně a povinného a správce daně postupoval v souladu se zákonem, pakliže při nařízení daňové exekuce aplikoval ust. § 262a odst. 2 o.s.ř., neboť takový způsob daňové exekuce zákon v rozhodné době umožňoval.

Ve vztahu k dluhům vzniklým po zúžení společného jmění, které se, s ohledem na zánik společného jmění, nemohly stát jeho součástí, poukazoval žalovaný na skutečnost, že mu nebylo známo zúžení společného jmění žalobkyně a jejího manžela a rozhodnutí soudu, kterým bylo podle ustanovení § 148 občanského zákoníku zúženo společné jmění manželů, má ve svých důsledcích ve vztahu k třetím osobám stejné právní účinky jako smlouva, kterou si manželé zúžili zákonem stanovený rozsah svého společného jmění. V souvislosti s odkazem žalovaného na § 143a odst. 4 občanského zákoníku, který stanoví, že manželé se mohou vůči jiné osobě na smlouvu uvedenou v předcházejících odstavcích odvolat jen tehdy, jestliže je jí obsah této smlouvy znám, je nezbytné zdůraznit, že z tohoto ustanovení vyplývá pouze relativní neúčinnost smlouvy o zúžení společného jmění ve vztahu k věřitelům, kterým v době vzniku jejich pohledávky nebyl obsah smlouvy o zúžení rozsahu společného jmění znám. Tato relativní neúčinnost se projevuje pouze v tom, že pohledávka takového věřitele může být uspokojena i z výlučného majetku manžela povinného, který by nebyl smlouvy o zúžení rozsahu společného jmění, byl součástí společného jmění manželů. Exekuce podle ust. § 262a odst. 2 o.s.ř., ve znění účinném od 1. 1. 2014 do 30. 6. 2015, ale vždy postihuje výlučná majetková práva manžela povinného, která nikdy nebyla součástí společného jmění (pozn. součástí společného jmění je až plnění, které manžel na základě těchto pohledávek obdrží, srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 14. 4. 2000, sp. zn. 21 Cdo 1774/99), takže těchto majetkových práv manžela povinného se dohoda manželů (rozhodnutí soudu) o zúžení společného jmění nedotkla a tudíž nikdy v tomto směru nebyla uzavřenou dohodou (rozhodnutím soudu) krácena práva – ochrana věřitele (k tomu srov. Svoboda, K., Smolík, P., Levý, J., Šínová, R. a kol.: Občanský soudní řád, Komentář. 1. vydání, Praha: C. H. Beck, 2013, s. 890-899). Na základě shora uvedené argumentace soud dospěl k závěru, že v ust. § 262a odst. 2 o.s.ř., ve znění účinném od 1. 1. 2014 do 30. 6. 2015 vymezená majetková práva manžela povinného nelze postihnout ani v případě, že se vymáhaný dluh povinného nestal součástí společného jmění manželů v důsledku jeho zúžení rozhodnutím soudu podle § 148 občanského zákoníku.

Vymáhá-li proto správce daně peněžitou povinnost manžela žalobkyně, která vznikla za období následující po právní moci rozsudku, tj. po 27. 7. 2011 je zřejmé, že takové dluhy do společného jmění žalobkyně a jejího manžela nepatří, neboť k jejich vzniku došlo po zániku společného jmění manželů, přičemž z ustanovení § 262a odst. 2 o.s.ř. ve znění účinném od 1. 1. 2014 do 30. 6. 2015 nevyplyvá možnost „fikce rozšíření společného jmění“, jak je tomu např. v § 262a odst. 1 o.s.ř., které umožňuje postihnout pro dluh jednoho z manželů vzniklý za trvání manželství i majetek, který netvoří součást společného jmění manželů jen proto, že bylo rozhodnutím soudu zrušeno společné jmění manželů nebo zúžen jeho stávající rozsah nebo že byl smlouvou zúžen rozsah společného jmění manželů, že byl

ujednán režim oddělených jmění nebo že byl smlouvou vyhrazen vznik společného jmění ke dni zániku manželství.

S ohledem na uvedené nelze, ačkoliv žalobkyně k návrhu na zastavení exekuce, nepředložila předmětný rozsudek, kterým bylo zúženo společné jmění manželů, ignorovat skutečný stav věci (tj. zúžení společného jmění žalobkyně a povinného), když bylo prokázáno, že došlo k nezákonnému nařízení exekuce pro část pohledávek, které již nemohly být součástí společného jmění manželů. Správce daně vydal exekuční příkaz na srážky ze mzdy nebo jiných příjmů manželky dlužníka pro část pohledávek v rozporu se zákonem, neboť jím byla nařízena daňová exekuce i k vymožení nedoplatků vzniklých po zániku společného jmění manželů, tj. pohledávek, které nejsou součástí společného jmění manželů, ohledně kterých však správce daně mohl postupovat pouze podle § 262a odst. 1 o.s.ř., nikoli podle § 262a odst. 2 o.s.ř.

Žalobou napadené rozhodnutí, kterým byl zamítnut návrh žalobkyně na zastavení daňové exekuce, tudíž nelze považovat za správné, když část z vymáhaných dluhů představují výlučně dluhy povinného (nejsou součástí společného jmění povinného a jeho manželky), pro které tak byla daňová exekuce vedena způsobem, který není zákonem připuštěn a byl dán důvod pro částečné zastavení exekuce podle § 181 odst. 2 písm. a) daňového řádu.

Na základě shora uvedených skutečností soud shledal žalobu důvodnou, a proto napadené rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost podle § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil. Zároveň soud v souladu s § 78 odst. 4 s.ř.s. rozhodl o tom, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, při němž je dle § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán shora uvedeným právním názorem soudu. Soud v této souvislosti zdůrazňuje, že žalovaný bude muset při svém novém rozhodování vzít v úvahu skutečnost, že v důsledku novelizace o.s.ř. provedené zákonem č. 139/2015 Sb., nelze od 1. 7. 2015 již srážky ze mzdy manžela povinného nařídit ani k vymožení dluhu patřícího do společného jmění manželů. Dle názoru soudu již od tohoto data nelze ani pokračovat v již probíhajících srážkách v případech soudních výkonů, ani daňových exekucí zahájených mezi 1. 1. 2013 a 1. 7. 2015, neboť o.s.ř., podle kterého správce daně při daňové exekuci postupuje, je procesně právním předpise a uplatňuje se obecná zásada procesních norem, že pokud zákon nestanoví jinak (jako je tomu v případě shora uvedené novely), musí soud (tedy i správní orgán) ve vykonávacím řízení postupovat a rozhodnout podle procesních norem ve znění účinném v době svého rozhodování. Z toho plyne, že žalovaný po 1. 7. 2015 musí rozhodovat podle ust. § 262a o.s.ř. ve znění účinném od 1. 7. 2015, byť předmětné vykonávací řízení bylo zahájeno ještě před účinností zákona č. 139/2015 Sb. (viz. např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 28. 2. 2007, sp. zn. 29 Cdo 1756/2006). O tom, že je nutno na vykonávací řízení zahájená před 1. 7. 2015 použít zásady nepravé zpětné účinnosti svědčí i znění Důvodové zprávy k zákonu č. 139/2015 Sb., v níž se u Zvláštní části k čl. II, bodu 1 uvádí, že přechodné ustanovení ke změnám v o.s.ř. je postaveno na zásadě nepravé zpětné účinnosti nové úpravy. Není-li od 1. 7. 2015 v o.s.ř. žádné zákonné ustanovení, které by umožňovalo vést k vymožení dluhu spadajícího do společného jmění manželů (nebo dluhu výlučně povinného) výkon rozhodnutí srážkami ze mzdy nebo jiného příjmu manžela povinného, je nutno tento výkon ode dne 1. 7. 2015 zcela zastavit jako nepřipustný dle § 181 odst. 2 písm. j) daňového řádu.

Žalobkyně měla ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s., proto soud uložil žalovanému zaplatit jí do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení o žalobě v celkové výši 11.228,- Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku 3.000,- Kč, z částky 6.200,- Kč za dva úkony právní služby

zástupce žalobkyně po 3.100,- Kč podle § 7 a § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění účinném od 1. 1. 2013 [převzetí a příprava zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. a) a podání žaloby podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], z částky 600,- Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta [dva režijní paušály po 300,- Kč podle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu ve znění účinném od 1. 1. 2006] a z částky 1.428,- Kč představující 21% DPH, kterou byl advokát podle zvláštního právního předpisu povinen odvést z vyčíslené odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 14. března 2016

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová